

Историята на безрѣдиците въ Коприщица са е заключавала, както са види, въ слѣдующето: въ опредѣления день да възстание събрали съ до 200 възстанници и тръгнаха камъ къщата на мюдюрина. Като го забили, тѣ поискали мюдюрина да са придаде. Въ това време въ конака, освѣнъ мюдюрина имало още 5—6 заптии и единъ офицеръ; сичките биле добри въоръжени и, като направили барикади до вратите и прозорците, едно цѣло денонощие са защищавали. Но, види са, въ сичкото това време нито отъ едната, нито отъ другата страна не е имало нѣкой убитъ. Най-сетнѣ, обсадените, като видѣли, че най-подиръ ще ги надвиятъ, рѣшили са да излѣзатъ и да си направятъ пътъ между редовете на неприятелите. Това смѣло опитване тѣ могли да направятъ защото възстанниците не го учаквали, но въ станалата битка мюдюрина и единъ отъ заптиите са утървали. Тия двама турци съ биле единичките жертви на възстанието, освѣнъ циганите, които биле избити на-сетнѣ. Въстанниците завладѣли греденца и нѣколко дена въ него господарували. Но, види са, че това господаруване са е ограничвало само съ това, че тѣ ходѣли по улицете, пѣли пѣсни и високо крещали, че вече съ свободни. При това тѣ не докачили нито единъ турченъ отъ близките села и напълно биле благодарни отъ това, което направили, като да не разбирали отговорността, подъ която тѣ можали да бждатъ подхвърлени. Тѣ досущъ не подозрявали, че въ Пловдивъ са намирало 5,000 турска воиска, която слѣдъ нѣколко дена могла би да ги нападне, и продължавали да са радватъ на свободата си. Само въ единъ случай тѣ съ показали на височината